

Гостунъ (Погод. Гостунъ) намѣстникъ сии к лѣтъ. родъ ему Ерми, а лѣтъ ему *дохъ* (Погод. рк.дох'съ) *тиремъ* (Погод. рк. втиремъ).

Коур'тъ х лѣтъ дръжа, родъ емоу Доуло, а лѣтъ емоу *шгоръ* *вечемъ*.

Безмѣръ г лѣтъ, а родъ емоу Доуло, а лѣтъ емоу *шгоръ* *вѣчемъ*. Сии е кѣназъ дръжаше (Погод. дръжаше) княжение ѿбону страну Доунаа лѣтъ ф и ѿ, остриженими главами, и потомъ приде на страну Дунаа Исперихъ князь, тожде и досегѣ.

Есперихъ князь х и ѿдино лѣто, родъ емоу Доуло, а лѣтъ емоу *вериналемъ*.

Тервелъ к и а лѣто, родъ емоу Доуло, а лѣтъ ему *текоучетемъ* *тиремъ*.

..... к и н лѣтъ, родъ емоу Доуло, а лѣтъ емоу *ованихетемъ*.

Севаръ ѿ лѣтъ, родъ емоу Дуло, а лѣтъ емоу *тола'томъ*.

Кормисонъ зі лѣтъ¹⁾, родъ емоу Вокиль, а лѣтъ емоу *шгоръ* *тиримъ*. Сииже князь измѣни родъ Доуловъ, рекше Вихтунъ.

Винехъ (?) ²⁾ з лѣтъ (спор. ржкониситъ: вихтунъ винехъ з лѣтъ) а родъ емоу Оукиль, емоу *имаше* (Погод. *имаше*) *горалемъ*.

Телець г лѣтъ, родъ емоу Оуганнъ, а лѣтъ емоу *саморъ* *алтемъ*. И сии много радъ³⁾.

Оуморъ, м дѣи, родъ емоу Оукиль, а ему *дѣломъ* *тоутомъ*.

Излѣзълъ въ *руско* издание, естествено е, че откритието отъ Попова именникъ не можа веднага да произведе и върху западноевропейската наука онова впечатлѣние, което се заблѣзва вече тъй силно напр. въ Гильфердинговия трудъ (въз. по долу). Трѣбва да се отнесемъ нѣколко години по-късно къмъ Хунфалви, Пречека, и особено Томашека, Вамбери и Куника, ако искаме да видимъ всичкото значение на тоя именникъ. За да завардимъ обаче известна система и да не прѣкъсваме твърдѣ често естественото изложение на прѣдмѣта си, ние ще вървимъ по редъ и ще начнемъ съ *Гильфердинга*, който улови охотно откритието на Попова за поддрѣпа на *уралочудската* теория, като присъединимъ къмъ него всички по-нови истории отъ сѣзната школа (школата на *Шафарика*), у които сѣщо така намѣрваме бѣлѣжки и за езика на прабългаритѣ. (Рѣслеръ, Хунфалви, Дриновъ, Пречекъ). На второ мѣсто ще поставимъ въ отдѣлна група адепитѣ на *Цайса*, и най-сетнѣ тия на Венелина.

а) Развитие на уралочудската теория, прѣдимно въ свързка съ именника.

Споредъ *Гильфердинга* (Собрание Сочинений, т. I. Исторія Сербовъ и Болгаръ СПб. 1868.) прабългаритѣ принадлежатъ къмъ многобройнитѣ чергарски племена отъ *уралски корень*, които сж се скитали нѣкога по волжскитѣ и черноморскитѣ степи. Тѣхнитѣ най-близки роднини сж хунитѣ и по-подирѣшнитѣ маджари. Аспаруховата ордия е била, въ това нѣма съмнѣние, клонъ отъ източната група на финскитѣ народи, къмъ която принадлежатъ зирянитѣ, вотядитѣ, черемиситѣ. Източни фини сж били и камскитѣ и волжскитѣ българи. Бидейки обаче дълго врѣме подъ властѣта на една турска ордия, т. е. на аваритѣ, българското

¹⁾ Пречекъ прѣдлага да се чете з (7) вмѣсто зі (17).

²⁾ Така споредъ догдката на Куника.

³⁾ Четн: *родъ*.